

Forfatter: Møller, Poul Martin

Titel: Udrag fra DEN GAMLE ELSKER

Citation: Møller, Poul Martin: "Skrifter i Udvalg", i Møller, Poul Martin: *Skrifter i Udvalg*, udg. af HANS BRIX ; SOPH. MICHAËLIS ; CARL S. PETERSEN ; POUL TUXEN , 1930, s. 46.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-moeller01val-shoot-idm140426998983168/facsimile.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Skrifter i Udvalg

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

DEN GAMLE ELSKER

Og naar jeg nu bliver en gammel Mand,
Og mit Skæg er hvidt;
Naar Piben jeg holder med stumpede Tand,
Og hviler mig tit;

Og naar jeg en hille Papakalot
Paa Hovedet har,
Og ikke kan læse Aviserne godt
Foruden Glar;

Og naar du sidder, en gammel Viv,
Og har glemt din Sang,
Og ejer ej mer dit smækre Liv
Og din Jomfrugang;

Dit Hoved ligner en Bøg i Høst
Efter Regn og Blæst;
Du dølger et Lig af dit yndige Bryst
Med en sort Modest:

Da slumrer jeg engang sødelig ind
Og bliver saa blid,
Mens Fluerne surrer omkring min Kind
Ved Middagstid.

Da kommer en Drøm fra min Ungdomsbaar
Til min Lænestol,
Efter dig jeg en inderlig Længsel faar,
Du Kvindernes Sol!

Da ta'r jeg min Stav, da ta'r jeg min Hat,
Og vandrer min Vej;
Om dit Hus jeg finder ved Dag eller Nat,
Det ænses jeg ej.

Jeg vandrer af Sted, saa godt jeg kan
Med de vaklende Knæ,
Og drikker af Bækkens det klare Vand
Med min Ryg til et Træ.

Og naar du da strikker med dine smaa
Ved det store Bord,
Med eet det banker pludselig paa,
Før du ved et Ord.

Da kommer en skikkelig gammel Person,
Hans Tinding er bar,
En underlig, sørgelig, lystig Patron,
To Roser han har.

Den ene sætter han i dit Bryst,
Den anden i sit,
Og ser paa den aldrende Viv med Lyst,
Og hviler sig lidt.

O Lina! huldsalige Lina min!
(Saa raaber han ud),
Lad mig hvile her ved din fagre Ruin,
Før mit Lys gaar ud.

Og hvor er din Barm, saa rund og saa fuld?
Du sølvergraa!
Du havde vel hundrede Krøller af Guld,
Nu har du saa faa.

Du var en Due saa mælkehvid;
Jeg var en Ørn.
Vor Alvor tog den løbende Tid!
Nu er vi Børn.